ATEŞ

ÇOCUKLARA-
HAFTALIK
MECMUA

SAYI:47
15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

-ARKASI VAR-

ATEŞ
ÇOCUKLARA MAHSUS HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL:I CİLT:2 SAYI: 47

12 AĞUSTOS 953

Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı acarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

FİRAR!

Hapishane Müdürü masasının önünde ayakta duran mahkûmu süzüyordu. Öne doğru eğilerek Chips Marden'in yüzünü dikkatle tetkik etti:

— Bir isyan çıkacağına dair şayialar dolaşıyor Chips. Ne dersin?

Chips güldü:

— Ne demek istiyorsunuz Müdür bey?

Müdür omuzlarını silkerek cevap verdi:

— Sen isyan ve firar mütehassısısın Chips.. Tam oniki defa ayrı ayrı hapishanelerde neler yaptın! Hem bazan muvaffak olamadın da değil! Seni yine bir isyan çıkarmakla itham ediyorum fakat eğer bir şey biliyorsan..

Chips başını sallayarak:

— Buradan pek hoşlandım diyemem müdür bey, dedi. Ama artık ihtiyarlıyorum. Sonra eğer dışarı çıkarsam gene yakalanacağımı da biliyorum. Onun için buradan kımıldamağa pek niyetim yok... Yemekler iyi... Yatağım da pek sert değil Hem bahçede çalışmaktan da hoşlanıyorum. Bakın size ne getirdim.

Yere eğilerek saksıya ekilmiş bir çiçeği aldı ve müdürü uzattı:

— Artık gidebilir miyim efendim?

Müdür memnuniyetle gülümseyerek başını salladı:

— Evet. Çiçek için teşekkür ederim.

Chips gidince müdür saksıyı başka çiçeklerin de bulunduğu rafa yerleştirdi.

Odada bir aşağı bir yukarı düşünceli bir halde geziniyordu. Nihayet, Chips'le konuştuğu zaman bir köşede sessizce onları dinlemiş olan adama döndü:

— İşittin ya Steve, hiç bir şey çıtlatmıyor. Belki de ihtiyar kurt hakikaten uslandı.. Bahçede çalışmak hoşuna gidiyor; her hafta kendi yetiştirdiği çiçeklerden birini hediye ediyor...

Dedektif Steve Gillis düşünceli bir halde mırıldandı:

— Chps'e inanmıyorum. O tam bir isyan mütehassısıdır. Bugünlerde de arkadaşlariyle pek esrarengiz vaziyette birşeyler konuşuyor. Bize bir sürpriz hazırladıklarına şüphe yok!

Müdür pencereden dışarı doğru baktı. Chips işinin başına dönmüş, hapishane bahçesinin kenarlarını süsleyen çiçekleri suluyordu.

— Bu hapishane isyan için pek elverişli değildir. Ama sen de bilirsin ki bu adamlarla başa çıkılmaz...

Steve:

— Doğru, diye tasdik etti.

— Öyleyse onlara çok dikkat etmeliyiz.

Detektif odadan çıkarken teminat verdi:

— Sen hiç merak etme, yalnız beni tanıdıkları için bu işi zor yaparlar!

Steve her zamanki gibi etrafı dolaştı, fakat şüphe uyandıracak bir şey göremedi. Buna rağmen gergin havayı hissediyordu. Bunu gözleriyle de görüyordu; istirahat anında konuştuğu mahkûmların gözlerinde...

İki takım olmuş top oynuyorlardı. Steve onların ne mal olduğunu biliyor, onlar da dedektifi tanıyorlardı. Mahkûmlara sigara dağıtarak havadan sudan bahsetti. Bütün anladığı şey gerginliğin arttığı ve isyanın yaklaştığıydı..

Acaba bunlar kimlerdi ve nereden kaçacaklardı? Bu gizli konuşmalar ilkönce Chips'in gurubundan çıkmış, sonra bütün hapishaneye yayılmıştı.

Dört gün sonra müdürün dairesine giderken yolda, bir Begonya kümesinin başında çalışan Chips'e rastladı:

— Merhaba Chips, diye seslendi. Çiçekler nasıl gidiyor?

— Pek iyi değil, biraz kuru..

Steve:

— Halbuki kâfi derecede yağmur da yağmıştı, kuru olmasi biraz garib, diye mırıldandı..

Öteki ağaçların altında Chips'in arkadaşları fidanlarla uğraşıyorlardı.

— Maşallah çocuklar iyi çalışıyorlar..

Chips iftiharla cevap verdi:

— Doğru söylediniz. İşledikleri cürümleri unutup işe sarıldılar.

Detektif kuru çiçeklere bakarak düşünceli bir halde müdürün odasına girdi. İçeride müdür kaşlarını çatmış, hırsla penceredeki bir çiçeği suluyordu.

— Hakikaten bu işten anlamıyorum, diye dert yandı. Ben de bir begonya dikeyim dedim.

(Devamı 9 uncu sayfada)

BÜYÜK MÂCERA ROMANI

KARTALLAR YUVASI

ÇEVİREN: ÖZ-AY

Fakat Lechek bu işlerde oldukça maharet sahibiydi. Yarışın bitmesine üç metre kala birden toparlandı ve yayından fırlayan ok gibi ileriye atıldı.

Havuzun kenarına çarpan ellerin şapırtısı duyulmaya başladı: Birinci Lechek; ondan yarım saniye sonra Bielak, iki saniye sonra Ahrens ve iki buçuk saniye sonra da Radlitch gelmişlerdi.

Yüzü suya dalmış olduğundan, Grey, beşinci geleni tanıyamamıştı. Fakat birkaç saniye sonra bunun Karol olduğunu görerek hayretler içinde kaldı.

Geriye kalan çocuklardan, yarışı biran evvel bitirmeye çalışan yalnız Zakcheski'ydi. Diğerleri yarışa devam etmiye lüzum bile görmüyorlardı.

GREY ANLATIYOR

Yarıştan yorgun çıkan çocuklar kumlara serildiler. Kızgın güneş vücutlarında kalan son su damlalarını kuruturken Grey'in piposundan yükselen mavi duman tabakası sâkin sâkin yükseliyordu.

Stefan :

— Bize birşeyler anlatmaz mısınız?.. dedi.

Diğer çocuklar da :

— Evet, evet!. diye ilâve ettiler. Başınızdan geçen bir şey anlatın.

— Pekâlâ. Bugünkü yarışımızın bana hatırlattığı bir şeyi anlatacağım. Fakat bu ne bana, ne de havacılığa ait bir şey değildir.

Onlar için hepsi birdi. Grey anlatsın da ne olursa olsun.

Grey, piposunun ateşini tazeleyip birkaç nefes çektikten sonra söze başladı :

— Bütün spor yarışmalarındaki en mühim unsurlardan biri de mevcut bütün maniaları aşarak hedefe ulaşabilme azmidir. Bugün Zakcheski bunun parlak bir misalini verdi. Bakın size başka bir olay anlatayım :

Nihayet Mösyö Taylor otomobiline bindi ve motörünü işletti. Kesif bir duman yükselmesiyle arabanın gözden kaybolması bir olmuştu.

Başımı geriye çevirdiğim zaman Taylor'u diğer arabaların önünde, birinci turu tamamlamak üzere buldum. Bir dönüşü üç dakika da yaptığına göre otomobil saatte 210 kilometre hızla gidiyor demekti.

Yarış bu heyecan ve sür'at içinde devam edip giderken Taylor'un otomobili çıkış noktasından altıncı defa geçiyordu ki müthiş bir patlama duyuldu. Otomobil bir sağa bir sola çarpıldı ve nihayet kenardaki paramklığa tosladı ve durdu.

Halk buna memnun olmuş, bağırıyor, gülüyor, ıslık çalıyordu. Taylor'un iki arka lâstiği de patlamıştı. Çok geçmeden muavin sırtında bir lâstikle geri geldi. Arabanın arkasındaki yedek lâstiği de kullanarak tamiratı bitirdiler ve üç dakika içinde yeniden yola koyuldular.

Otomobil yine yıldırım süratine kavuşmuştu. Bütün diğer arabaları geride bırakacağına inanıyordum. Fakat yeni bir aksilik meydana çıkmakta gecikmedi. Otomobil tam viraja dönerken birden durdu ve olduğu yerde topaç gibi dönmiye başladı. Bu sefer de sağ önle sol arka lâstik patlamıştı. Araba hareketsiz kalınca Taylor ayni soğukkanlı tavırlarıyla arabasından indi ve sigarasını yaktı.

Diğer otomobiller onun yanından gölge gibi geçip gidiyorlardı. Hele Packard markalı otomobil Taylor'un yaptığı 28 tura mukabil 40 tur yapmış bulunuyordu. Nihayet dayanamadım ve yanına yaklaşarak:

— Neye güveniyorsun, dedim. Artık yarışı kaybetmiş sayılırsınız.

Gülerek cevap verdi:

— Packard'ın da lâstikleri patlıyamaz mı?

— Peki, onu saymasak bile sizden ileride giden 9 otomobil daha var.

— Olabilir. Yarışta birinci gelmek şart değildir ya..

Bu büyük azim sayesinde Taylorun yarışı kazanacağına inanmıştım. Muvaffakiyetler dileyerek yanından

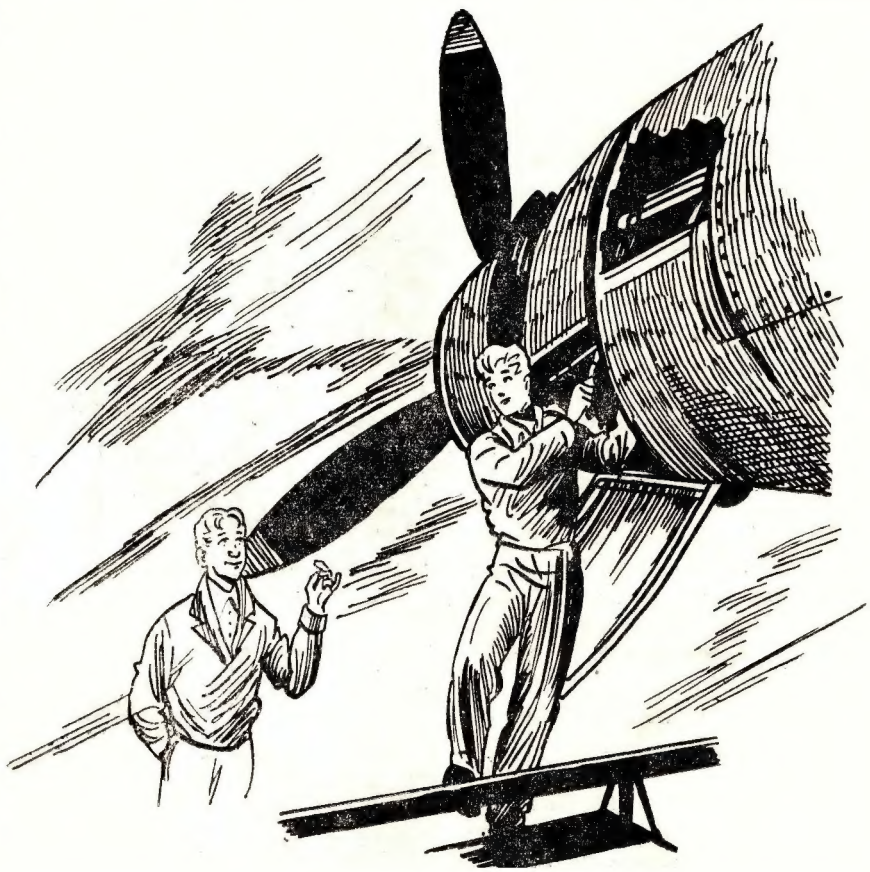

ayrıldım. O da biraz sonra tekrar harekete geçti.

Motörün gürültüsü henüz kesilmişti ki pistin öbür ucunda koyu bir toz bulutunun yükseldiği görüldü. Bunun arkasından, ortaya çıkan manzara herkesin tüylerini ürpertti. 45 inci turunu tamamlayan Packard devrilmiş ve şoförü de altında kalarak paramparça olmuştu.

Taylor etrafında olup bitenle alâkalanmadan her an biraz daha hızlanmakta devam ediyordu. Virajları müthiş bir hızla, tekerlekler yerden kesilircesine dönüp gidiyordu adetâ. Herkes Taylor'un otomobilini takip ediyor ve önünden geçerken çılgınca alkışlıyordu.

Nihayet Taylor önündeki birçok arabaları geride bıraktı fakat dört yüz metrelik bir farkla birinciliği kaybetti. Böyle olduğu halde gösterdiği bu büyük azim için halk kendisini birinciden daha fazla tebrik etti ve büyük tezahüratta bulundu. Şimdi bu, olayı niye anlattığımı anladınız her halde. Arkadaşının gösterdiği metanet Taylorunkiden hiç de aşağı değildi.

"FOKKER" LERİN ESRARI:

Günler böylece birbirini takip etti. Tatil bitiyor; kursun son günleri yaklaşıyordu.

Çocuklar birbirlerine hakikî bir arkadaşlık bağıyla o kadar sıkı kaynaşmışlardı ki.. kardeş olsa bu kadar nadir görülürdü.

Havacılık bakımından da hepsi birbirinden üstün duruma geçmişti. Amerikan stili kalkışlar, dalışlar, helezonî inişler, kayışlar neler neler biliyorlardı.

Grey talebelerine tam mânasiyle uçağa hâkim olmasını öğretmişti. Bir havacının sahip olması gereken bütün prensipleri aşılamıştı onlara. Uçak, bütün parça ve kısımlarıyla en basit bir âlet haline gelmişti.

Bütün bu çalışmalardan sonra sıra filo halindeki ekzersizlere geldi. Çocuklar sırayla Wilno ve Porubanka gibi şehirleri ziyaret ettiler.

Gittikleri her yerde, hârika uçuş ve manevralariyle halkı kendilerine hayran bıraktılar ve büyük bir coşkunlukla karşılandılar.

Tatlilin bitmesine on gün kalmıştı. O sabah yatakhaneden çıkan çocuklar, hangarın önünde birçok Fokker uçaklarının sıralanmış olduğunu görünce hayretler içinde kaldılar. Galetski'nin kapıda gözükmesiyle etrafını sarmaları bir oldu. İçlerinden biri:

— Arkası var —

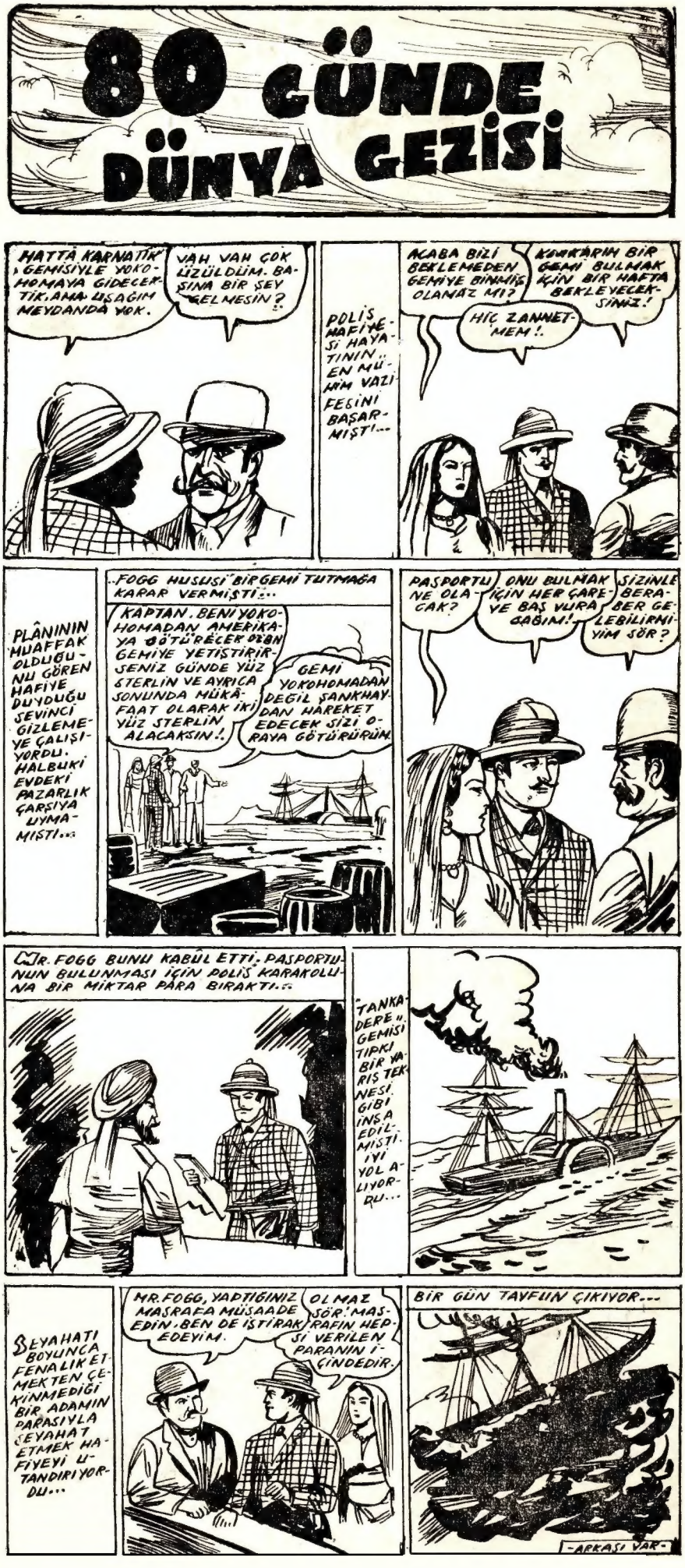

IVANO KARA ŞÖVALYE

LANET OLSUN! DEDİĞİNİ YAPACAĞA BENZİYOR. AKLIMA BİR ŞEY GELDİ. HEY! ÖKÜZ-ALIN!..

DİNLE ÖKÜZ-ALIN! ESİRİ ALIP KULENİN TEPESİNE ÇIKACAKSIN. DÜŞMAN KALEYE YAKLAŞIRSA ONU AŞAĞIYA İT.

HEY ROBİN! ŞİMDİ DE BEN ŞARTLARIMI SÖYLÜYORUM ŞURAYA BAK!

EYVAH İVANO KULENİN TEPESİNDE!..

NE YAPMAK İSTEDİKLERİ ANLAŞILIYOR.

HAYDİ KÜÇÜK HAYDUTLAR YAKLAŞSANIZA. NİÇİN DURDUNUZ?

HAYDİ BAKALIM. KRAL RİŞAR'A BİR ALLAHA IŞMARLADIK NAĞMESİ YOLLA!..

SENİN ÇENELERİNİ DAĞITACAĞIM HAİN KÖPEK!

İŞTE BU GÜZEL! DÜŞERSEK İKİMİZ BERABER DÜŞECEĞİZ. SÖYLE İPİ KESSİNLER!

AH! MUHAFIZ İPİ KES!.. AAHH!.

BİRAZ ACELE ET. ZİRA EFENDİN NEFES ALAMIYOR!..

AAH!. UHH!.

SERBEST KALAN İVANO BİR KAPLAN GİBİ İLERİ ATILDI.

VER ŞU KILICI BAKALIM DELİKANLIM!.

ROBİN DE BU ANI BEKLİYORDU...

RİŞAR VE İVANO İÇİN İLERİ!.

ROBİNİN ADAMLARI DUVAR DİPLERİNE GELMİŞ VE TIRMANMAYA BAŞLAMIŞTI!..

ARKASI VAR

UÇAN DAİRELERİN ESRARI

JESS, ÇOK ALÇAKLARDAN PROFESÖRÜN TARİF ETTİĞİ BÖLGEYE DOĞRU UÇUYORDU.

HAKİKATEN İYİ BİR GEZİNTİ OLDU.

ALTINDA YAHŞİ BİR ÜLKE UZANIP GİDİYORDU. BALTA GİRMEMİŞ ORMANLAR, KAVALIK OVALAR, VE SARP VADİLER BİRBİRİNİ TAKİP EDİYORDU.

BU ENTERESAN MANZARAYI HİÇ BİR ŞEY DÜŞÜNMEKSİZİN SEYRE DERKEN, SNAKE VE ARKADAŞLARI DA ONU TAKİPDEN VAZGEÇMİYORDU.

BIRAK, YAPACAĞINI YAPSIN.

MATTO GROSSO ÜZERİNE GELİNCE HIZINI AZALTTI. UÇAĞIN DÜŞMESİ İHTİMALİ OLAN YERLERİ GÖZDEN GEÇİRDİ.

BİRDEN GÖZLERİ PARLADI. SEVİNÇLE HAYKIRDI. DERİN BİR VADİNİN DİBİNDE PARILDAYAN BİR MADEN YIĞINI GÖRMÜŞTÜ..

EVET, LABORATUAR ALETLERİNİN TAM TESPİT ETTİKLERİ YERDE BREAK NS MUMUNU OLACAK!

UÇAĞINI YÜKSELTİP, VİRAJ DÖNDÜĞÜ ANDA KENDİSİNİ TAKİP EDEN UÇAKLARI GÖRDÜ.

BUNLAR NE İSTİYORLAR ACABA?

EMİR BİR SANİYEDE BÜTÜN UÇAKLARA YAYILDI.

HEP BİRDEN ÜZERİNE HÜCÜM, ATEŞ AÇMADAN ETRAFINI ÇEVİRİN!

MEHARETLİ BİR MANEVRA İLE UÇAKLAR, SNAKENİN EMRETTİĞİ DURUMA GİRMİŞTİ....

SONRA, TELSİZİN BAŞINA GEÇEREK JESS İLE KONUŞMAĞA BAŞLADI.

ALO... PİLOT JESS, BENİ DUYUYORMUSUNUZ? DERHAL BİZİ TAKİP ETMENİZ İÇİN EMİR ALDIK.

SAHİ Mİ? BİR DE EMİRLER VERİYORSUNUZ DEMEK! HAYDUT HERİF O KIYAFETİN İÇİNDE, BİLE TANIDIM SENİ.

PARÇALAR HALİNDE KAMYONA YÜKLENEN UÇAĞINIZI TAKİP EDEREK YİNE İZİNİZİ BULDUM. ŞİMDİDE BİR UÇAN DAİRE ENKAZI BULDUĞUNUZU BİLİYORUM. FAKAT SİLAHLARIM SAYESİNDE BUNU DÜNYAYA İLK DEFA BEN İLAN EDECEĞİM!

ARKASI VAR

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

— Şüphesiz.. İşte bunun için Madam Ridvay, Hiristo yakalanmadan evvel Avrupaya seyahate hazırlanıyordu. Mösyö Ridvayı da kandırdı.

— Kanunen hiç bir hakkımız yoktu.

— Seyahatine mâni olacaktık.

— Biraz vardı. İdareten de mâni olmağa çalışacaktık.

— Bunların hepsi düşünülmüş ve icap eden tedbirler alınmıştı. İki gün sonra Madam Ridvay kocası ve deli kız kardeşiyle buradan hareket etmiş olacaktı. Fakat bunu haber alan Hristo meydan bırakmadı. İlkönce Mösyö Ridvayı öldürmek azmiinde olduğunu söyliyerek tehdit mektupları yağdırıyor ve ihtiyar adamdan para koparmıya çalışıyordu. Zavallı Madam Ridvayın ne kadar müşkül vaziyetlerde kalmış olduğunu bir düşününüz. Bu Hristo, onun bir kızkardeişni öldürdü, ötekinin delirmesine sebeb oldu, Mösyö Ridvaya tehdit mektupları yağdırıyordu, gene de Madam Ridvay, Hristo ile vaktiyle ortaklık etmiş olduğu için onu polise haber vermekten korkuyordu.

Mehmet Rıza Cingöze sordu:

— Deli kızdan ne haber?

— Vallahi Rızacığım.. Bu kızın eskisinden çok fazla akıllandığına emin ol. Birinci sınıf bir akıl doktoru gibi hareket ettim. Psikanaliz usulü le kızın ruhunu dolduran ve yaralayan gizli kederleri kanalize etmeğe muvaffak oldum.

Arsen Lüpen, ilk defa olarak, Cingöze hayran bakışlarını dikti ve kıskançlığın çiçek açmasına benziyen acı bir gülümseyişle güldü:

— Lili'yi konuşturabildiniz mi? Diye sordu.

Cingöz:

— Mükemmel! cevabını verdi.

— Mükemmel mi? Siz âdeta onun tamamiyle akıllanmış olduğunu iddia eder gibisiniz. Pariste şuurunu bu kadar kaybetmemiş olduğu halde, Alber dö Flöri gibi en büyük sinir doktorları bile onu tedaviye muvaffak olamadılar.

— Ben de tamamiyle tedavi ettiğimi iddia etmem. Fakat hangi doktor, bir hastanın yanında gece gündüz kalabilir, onun her âniyle meşgul olabilir? Bense, bu kızın ruhunu gece gündüz hem kontrol hem de muhtelif noktalardan tesirim altına aldım. Tahmin edersiniz değil mi? Akıllı kızları çileden çıkarmak elimizde olduğu gibi, çileden çıkmış kızları da akıllandırmak bazı erkeklerin elindedir.

— Bu son sözünüzü iyice anlamadım.

Cingöz en sevimli gülümseyişiyle cevap verdi:

— Gayet basit, dedi, kendisine aklı başında imiş gibi kur yaptım. Derin bir sevgi ve alâka gösterdim. İtiraf ederim ki hoşuma da gidiyordu. Kısa bir zamanda tesirini görüdüm. Krizi tuttuğu zaman, ben yanına yaklaşınca sükûnet buluyordu. Hele saçlarını okşarken, başını göğsüme koyarsam âdeta makul konuşuyordu.

Arsen Lüpenle Mehmet Rıza, Cingöze, ayni zamanda ve ayni hayran gözlerle baktılar. Polis hafiyesi mırıldandı:

— Sihirbaz mısın be adam?

Parisli hırsız da başını sallıyarak:

— Takdire lâyıksınız! dedi, peki., Liliden ne öğrenebildiniz?

— Zavallı kız! Şimdi onun buhranlarını anlıyorum. Bana iki abiasının da Hristo ile münasebetini itiraf etmekten çekiniyor, bu hususta kendisine hiç bir şey sormamaklığımı yalvarıyordu. Üstüne düşersem fenalaşacağını biliyordum Binaenaleyh anlattıklarınızdan çoğunu ondan öğrenemedim.

Cingöz bu sözleri söyledikten sonra Lüpenin gözlerinden bir sevinç kıvılcımı geçtiğine dikkat etmişti. Bu parıltının meslekî kıskançlıklardan başka nelere atfedilebileceğini anladı.

ÖLÜM BUHRANLARI

Bu sırada Mehmet Rızanın ağzından inliltiye benzer bir ses çıkmıştı. İki hırsız da ona baktılar. Yaşlı polis hafiyesinin yüzünde buruşuklar

vardı ve rengi biraz uçmuştu.

Cingöz başını dikti:

— Ne oluyorsun üstat? diye sordu.

Mehmet Rıza sık sık nefes ala

rak cevap veriyordu:

— Yüreğime.. Yüreğime bir çarpıntı.. Bir çarpıntı girdi. Bu vaziyete katlanamıyorum. Bayılacağım artık. Ne olacaksa olsa da kurtulsak Nerede bu herif? Havagazını mı açacak? ne yapacak?

Mehmet Rızanın bu sözleri, demindenberi vakit sohbet içinde geçtiği için bulundukları vaziyeti biraz unutmuş olan Cingöze hatırlattı.

Mehmet Rıza Türçe söylemiş olduğu halde Arsen Lüpen de onun gizâyetini halinden anlamış görünüyordu.

Cingöz, Mehmet Rızaya bakışlarıyla cesaret vermeğe çalışarak:

— Sık dişini biraz daha.. dedi. Bizim canımız yok mu? Hep bir tesadüf bekliyoruz.

Mehmet Rıza mırıldandı:

— Ne tesadüfü? Baksana, bir saattir ses seda kesildi. Hristo kaçtı galiba. Bizim memurlardan da bir ses yok.

— Hristo kaçtıysa daha iyi ya. Havagazından kurtulduk demek!

— Fakat ben çarpıntıdan ölmezsem, yarın hep birden açlıktan gebereriz.

— Haydi be!. İnsan yirmi dört saatte açlıktan ölür mü?

— Ya burada yirmi dört gün kalırsak?

— Kalırsak kalırız.

Cingöz sesini biraz yavaşlatarak ilâve etti:

— Yahu, Rıza, şu frenkten utanalım be! Ayıptır! Bu! Bak ne sakin duruyor. Umurunda mı? Bu Avrupalılar yaşamasını da, ölmesini de biliyorlar. İkisinde de neş'elerini kaybetmiyorlar. Bu adam demindenberi ikimize de bir soğukkanlılık ve ümit heykeli oldu. Ondan ders alalım.

Mehmet Rıza boğuk br sesle:

— İkiniz de benden gençsiniz, dedi. Sıkıntıya gelebilirsiniz. Sizin yaşınızda ben de sizin gibiydim. Fakat bu yaşta, ölümden ziyade rezalet hoşuma gitmiyor.

Biraz düşündükten sonra ilâve etti:

— Yukarda ne olabilir? Bizim memurlar, ben ortadan kaybolunca ne yaptılar? Tabii, beni aramaya çıkmışlardır, değil mi? Burası neresi? Bizi bulmaları o kadar güç mü?

Sonra, başını sallayarak, bu suallere gene kendisi cevap vermeğe çalıştı:

— Arkası var —

FİRAR

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

Gayet iyi baktığım halde kurudu gitti. Chips'in diktikleri ise boyuna büyüyor..

Steve:

— Bu begonya filân değil, büyük bir hata ettik, diye söylenerek çiçeği tetkik ediyordu.

Birden müdür bağırarak sözünü kesti:

— Steve, bak! Bahçeye bak! Chips'le arkadaşları yok!

Masasına koşarak alârım düğmesine bastı.

Dedektif:

— Benimle gelin! diye bağırdı. Dışarı çıkıp bütün duvar boyunu aramalıyız. Bilhassa çiçek bahçesinin bulunduğu tarafı!...

Gardiyanların başında dışarı fırladılar. Steve tabancasını çekerek duvar boyunca ilerledi.

— Buralarda olacaklar, diyerek yol kenarındaki bir tarlada duvarın kar şısında durdu.

O konuşurken gardiyanlar ilerde otların kımıldadığını gördüler. Biraz sonra açılan delikten bir baş göründü. Silâhlar deliğe doğru çevrildi.

Steve alay etti:

— Haydi çabuk olun bakalım köstebekler! Çıkın dışarı!

Chips Marden ve altı arkadaşı toz toprak içinde şaşkın bir halde dışarı çıktılar. Kelepçeler bileklerine geçti. Chips hayret içinde söyleniyordu:

— Nasıl oldu anlayamadım. Buna ancak gündüz cür'et edebilirdik. Çünkü başka vakit bahçeye çıkamazdık. Fakat nasıl oldu da anladınız?

Steve güldü:

— Bahçedeki çiçeklerin yağmur yağdığı halde kuruduğunu görünce şüphelenmiştim. Müdürün çiçeklerini diktiği bogonya toprağını görünce Chips ve arkadaşlarının bir tünel kazdığını anladım.

Müdür sordu:

— Toprak mı? Sen bu işten anlarmısın?

— Tabiî... Karımla beraber evimiz de bir bahçe yapmıştık. Çiçekler gayet iyi yetişiyordu. Her bahçedeki -- ler gibi... Fakat üç metre aşağıdan alınma toprakla yetşmezler. Senin saksıdaki toprak da bu cinsti. Chips ve arkadaşlarının diktiği çiçeklerin kuruması bana bu fikri verdi. Çünkü tünel kazarak aşağıdan aldıkları toprakla bitkileri besliyorlardı. Çiçekler de kuruyordu tabiî...

Müdür mahkûmlara dönerek kurnazca güldü:

— Demek firar ediyordunuz?! Mademki bu rahat oteli terketmek istediniz; o halde bundan sonra parmaklıklar arasında rahatça bahçeyi seyredersiniz!

ŞEMSİ GÜNEVİ

Meşhur Çörekci

San Fransisko şehrinin Amerikanın büyük şehirlerinden biri olduğunu bilmeyeniniz olmasa gerektir. Bu şehirde gayet büyük bir Çin mahallesi bulunduğunu da belki duymuşsunuzdur. Anlatacağım müthiş vak'a işte San Fransiskonun Çin mahallesinde bundan senelerce evvel geçti.

Bir gün, şehrin büyük tüccarların dan birinin on bir yaşlarındaki oğlu, birdenbire ortalıktan kaybolmuştu. Ailesi telâşlandı. Polise haber verildi. Günlerce araştırma yapıldı. Çocuğu, belki de haydutların çaldığı ve para isteyecekleri sanıldı. Fakat böyle bir şey olmadı ve çocuğun izi kat'iyen bulunamadı. Aradan dört beş gün geçmemişti ki, şehirde yeni den br çocuk kayboldu. Onun he - men arkasından da küçük bir kız çocuğunun izi bulunamaz oldu. Uzat mıyalım, dört ay gibi kısa bir zaman içinde kaybolan çocukların sayısı altmışı buluverdi. Bu zavallı yavrucaklar, öylesine kayboluyorlardı ki, kendilerinden ufacık bir ız bulmaya imkân kalmıyor ve sanki yer yarılıyor da yere geçiyorlardı.. Yalnız San Fransisko şehri değil, bütün Amerika heyecan içindeydi. Altmış çocuk bu!. Ne olurdu bunlar? Nereye giderdi?

Bir akşam, genç ve yakışıklı bir delikanlı, şehrin Çin mahallesinden geçerken, burnuna birdenbire çok fena bir koku çarptı. Kötü ve ağır bir koku... Sanki bir yerde et veya kemik yanıyormuş gibi bir koku... Delikanlı başını havaya kaldırdı. Çin mahallesinin alçak evlerinin hangisinin bacasından bu kokunun çıktığını araştırdı. Gözü, meşhur bir Çinli çörekçinin bacasına takıldı. Oradan hafif bir duman sızıyordu. Delikanlı dükkânın kapısında bir kitap okuyan ihtiyar Çinli çörekçiye hiç bir şey sormadı. Dumana baktığını fark bile ettirmedi. Ertesi akşam tekrar oradan geçiyordu. Fakat bu sefer bacadan duman çıkmıyordu. Daha ertesi akşam yine bir şey yoktu. Bir kaç akşam, bacadan hiç bir duman çıktığını görmedi.

Fakat altı akşam sonra geç vakit yine oradan geçerken bacadan ağır bir duman çıktığını fark etti ve yine ayni pis kokuyu duydu.

Hızla çörekçi dükkânına daldı. Bir takım çörekler almak isteyen uzun boylu konuştu, bir yandan da ortalığı kolladı.. Birden, bir köşede bir düğme, ufak bir elbise düğmesi fark etti. Kolunda gazeteler vardı. Onları yere düşüyormuş gibi yaptı. Kalktığı zaman düğme de elindeydi...

Ertesi günü, bir polis memuru, çocukları çalınan bütün ailelerin kapılarını çalıyor ve düğmeyi gösteriyordu.. Akşam üstü polis direktörlüğünde bir toplantı yapıldı. Vilkins adlı bir işçinin karısı, düğmeyi tanımıştı. Bu düğme, altı gün evvel kaybolan küçük oğlunun pantalonunun düğmesiydi..

İki gün sonra Çin mahallesinde yaşlı ve sakat bir dilenci peyda olmuş, çörekçinin dükkânının yakınlarında oturarak gelen geçenden para istemeğe başlamıştı. Hemen o gün mekteplerin tatil saatinde küçük bir oğlan çocuğu çörekçi dükkânına doğruldu. İhtiyar çörekçi tekrar kapının önünde kitap okuyordu. Küçüğü görünce güler yüzle sırtını okşadı. Dükkâna aldı.. Beride oturan kör dilenci, kara gözlerini dükkâna dikmişti. Bir kaç dakika bekledi. Çocuğun çıkmadığını görünce birden bire, yaşından umulmayacak bir çeviklikle ayağa fırladı. Bir düdük öt bir müşteri gibi, ihtiyar dükkâncıyla türdü. Ve ansızın nereden çıktıkları belli olmayan bir kaç sivil memurla birlikte dükkâna daldı.

İhtiyar çörekçi yine kitap okuyor du ve ortalıkta çocuktan eser yoktu. Sivil polisler tabancalarını eçkti. ler. Dilenci, gözlüklerini attı ve Çinlinin yakasına yapıştı.

— Söyle bana!. Biraz evvel giren çocuk nerede?

Çinli güldü:

— Buraya çocuk filan girmedi. Ben kitap okuyorum.

Fakat dükkân aranınca, çocuğu, ağzına bir mendil tıkanmış, eli kolu bağlı bir halde, gizli bir dolabın içinde buldular..

Sonradan meydana çıktığına göre, meşhur çörekçinin bir çok kıymalı çörekleri insan etile yapılmıştı. Çalınan çocukların etile...

Korkunç haydut, kurbanlarının kemiklerini, fırında yakarak yok ediyordu.

* * *

Cani hapise atıldığı gün, genç ve yakışıklı bir delikanlı Çin mahallesinden geçiyordu. Kapalı çörekçi dükkânının dumanı çıkmayan bacasına baktı:

— Artık hiç tütmeyecek!. Dedi. Gözleri yaşarmıştı..

MANDRAKE

RESSAY İLE MANDRAKE KOSTULAR. UZAKTA KLAGAYI GÖRÜRLER. MANDRAKE MARİNAYI KURTARABİLMEK İÇİN YALNIZ GİTMEYİ DAHA UYGUN BULDU...

KLAGA BURAYA GEL!

KLAGA GERİYE DÖNMEZSE NE OLACAK.

KLAGA ALDIRMAYINCA MANDRAKE KENDİNİ BOŞLUGA BIRAKTI..

..VE BİR PLANÖR GİBİ BOŞLUKTA SÜZÜLEREK DEVİN YANINA İNDİ..

DEV ÜSTÜNE ÇULLANAN BU KOCA KUŞTA ÇEKİNMİŞTİ...

İÇERİSİ ZİFİRİ KARANLIK BİR MAĞARAYA DALMAĞA HAZIRLANDI...

FAKAT MANDRAKE PEŞİNİ BIRAKMIYORDU...

DEV İÇERİYE GİRMEK İSTEYİNCE SICAK BİR ALEV YÜZÜNÜ YALADI..

..VE GERİLEDİ..

NEO ŞAŞIRDINMI?

KLAGA! TOPAÇ GİBİ DÖNMEK İSTER MİSİN?

MANRAKE MAGARANIN KAPISINI ATEŞLE KAPADI. DEV HÜCUMA HAZIRLANDI..

DÖN! KLAGA DÖN!.. DAHA HIZLI, DAHA HIZLI, DAHA HIZLI!

DEV MANDRAKENİN İŞARETİ İLE FIRILDAK GİBİ DÖNMEĞE BAŞLADI...

BU ŞAKAYI UNUTMAZSIN DEĞİL Mİ DOSTUM!

ARKASI VAR

BAYTEKİN

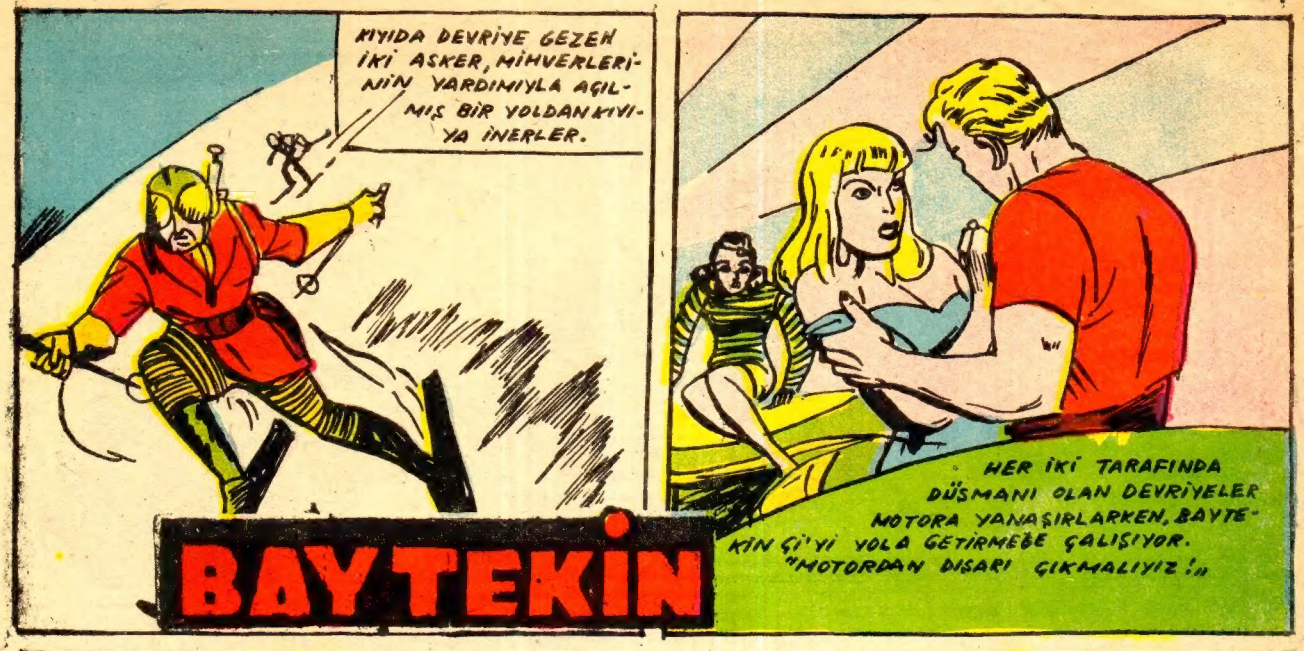
AYIDA DEVRİYE GEZEN İKİ ASKER, MİHVERLERİNİN YARDIMIYLA AÇILMIŞ BİR YOLDAN KIYIYA İNERLER.
HER İKİ TARAFINDA DÜŞMANI OLAN DEVRİYELER MOTORA YANAŞIRLARKEN, BAYTEKİN Çİ'Yİ YOLA GETİRMEĞE ÇALIŞIYOR. "MOTORDAN DIŞARI ÇIKMALIYIZ!"

FAKAT SİZİ YANGOYA GÖTÜRMEYECEĞİM. BURADA KALACAKSINIZ! BEN ARKA KOMPARTMANDAN ELBİSE ALAYIM. OPTONUN KIŞ MEVSİMİNDE OLAN BÖLGESİNE GELDİK.
ÇABUK OL!.

İYİLEŞTİĞİNE SEVİNDİM DALE! YALNIZ ŞU Çİ'YE DİKKAT ET. FENA HALDE SİNİRLİ NE YAPTIĞINI BİLMİYOR.
EVET GÖRDÜM DEMİN KOLLARININ ARASINDA İDİ

Çİ KIŞ ELBİSELERİ İLE GELİR. ÜÇÜ DE GİYİNİRLER. "BENİ TAKİP EDİN 3 NUMARALI KAPIDAN DIŞARI ÇIKACAĞIZ.

Çİ DIŞARI ÇIKMAK İÇİN KAPAĞI KALDIRIR. FAKAT DERHAL BİR YAYLIM ATEŞLE KARŞILAŞIR.

İKİNCİ BİR ATEŞTE Çİ HEMEN AŞAĞI İNER...

BUNLAR OPTO DEVRİYELERİ YAPACAK BİR ŞEY VAR. SEN SAKIN ATEŞ ETME BAYTEKİN BEN ŞİMDİ GELİRİM...
-ARKASI VAR-